

os, skal Regimentet staa alene uden Brigade. Man opnaar derved efter min Mening kun Et, og det er, at man faar cacherede Brigader, men man faar ingen Regimenter, og Ordningen medfører paa mange Omraader noget Ubestemt, noget Uklaart ligesoverfor det, som man tror ad denne Veie at naae, nemlig de selvstændige Batailloner. Det er en Erfaring, som er gjort overfor vor nuværende Hærløve, at man handlede urigtig, da man troede at kunne gjøre Brigaden til noget Andet end en taktisk Enhed. Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med at komme ind paa Forhandlingerne derom ligesaa lidt som til at oplæse Motiverne til Loven af 1867, men nøies med at bemærke, at man den Gang troede at kunne gjøre Brigaden til en anden Enhed, idet man sagde, at Brigadechefen skulde være det, som Regimentschefen var i andre Hære. Det har viist sig, at dette ikke kunde gaa, og det er min Overbevisning, at Manglerne ved den nuværende Ordning med Brigader og Batailloner ikke ville blive afhjulpet ved det Forslag, som Regjeringen nu er kommen med angaaende Regimenternes Forhold til Bataillonerne. Jeg maa dernæst give det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Vojfen) Ret i, at Regimenter paa 3 Batailloner er et fortrække for Regimenter paa 4 Batailloner. I taktisk Henseende anser jeg et Regiment paa 4 Batailloner for at være mere end uheldigt. Spørger man om Grunden til Forandringen, saa siges der i Motiverne, at Grunden er Hensynet til den nuværende Uddannelse, som maa anses for at være heldig ordnet. Jeg vil meget nødig udtale mig om den nuværende Uddannelse og de Resultater, som den hidtil har givet; men det forekommer mig, at naar man har gjort Spørgsmaalet om Uddannelsen til et Princip i Hærorrdningen, saa har man gjort et underordnet Spørgsmaal til det afgjørende, og iøvrigt er det min Tro, at man nok paa en eller anden Maade havde kunnet finde et Middel til at fordele Rekruterne saaledes, at det i det Hele taget kunde blive hensigtsmæssigt. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds udtalte ogsaa en Anskuelse om Uddannelsen, som jeg fuldstændig kan tiltræde, idet han nemlig sagde, at efter hans og Flertallets Mening ansaa man det ikke for at være forbundet med Fare, at Rekruterne kom til at deltage i de større Øvelser det første Aar, de laa inde. Det anser jeg heller ikke for at være farligt, og i saa Henseende have vi Erfaringen at støtte os til; thi efter Planen af 1842 og lige indtil 1867 var jo Ordningen den, at vi fik Rekruterne ind den 30te Mai, uddannede dem i Skolen til den 8de August, exercerede dem derpaa sammen med det ældre Mandskab fra 8de August til den 3die September og lod dem derpaa i den saakaldte Exercertid fra den 3die til den 22de September deltage i de større Øvelser. Paa denne Maade var Forholdet ordnet i Leirsamlingerne ved Dannevirke i Aarene før

1864, saa i den Henseende nærer jeg ikke Frygt. — Men netop fordi det er min Overbevisning, at man maa holde Principerne rene og klare, er det jeg mener, at man af en Hærløve maa forlange, at den gaar lidt videre, end vor Hærløve hidtil er gaaet. Der mangler i Hærløven en Bestemmelse, som efter min Mening burde have sin Plads der, nemlig en Bestemmelse om, hvorledes man har tænkt sig, at Hæren skal udvisses paa Krigsfod. En saadan Bestemmelse findes nu tilbids i alle fremmede Landes Hærløve, og jeg kan ikke indse, hvorfor ikke ogsaa vi skulde kunne have en saadan. Jeg tror, det er af overordentlig stor Betydning, at Enhver i Fredstid er paa den Plads, hvor han skal være i Krigstid, hvorved der gives ham Velighed til at gjøre sig fuldstændig fortrolig med sin Stilling, og naar der da kommer Krig, saa vil hele Overgangen fra Fred til Krig indskrænke sig til det hjempermitterede Mandskabs Indkaldelse. Vi maa jo dog være forberedte paa, at den Tid, som i Tilfælde af Krig vil blive levet os til at møde Fjenden, vil blive saa kort, at, dersom man først, naar Krigen er indtraadt, skal til at begynde med at udstede Kundgjørelser om Hærens Sammensætning og sende Officerer med flere fra det ene til det andet Sted, saa vil der derved tilveiebringes stor Forstyrrelse netop i et Dieblit, hvor det er magtpaaliggende, at Alt fungerer med Ro. Jeg vil iøvrigt med Hensyn til Ønsket om en fast Inddeling gaa et Skridt videre; jeg vilde nemlig ønske, at den høitærede Krigsminister havde opretholdt sit Forslag fra 1872—73 om en Overgeneral. Jeg tror, at dette vilde have været af stor Betydning for Hæren. Nu tilbids ere Administration og Kommando blandede sammen paa en Maade som er lidet ønskelig, og jeg tror desuden, at en Overgeneral vilde være den, som var bedst istand til at bevare Kontinuiteten. — Vender jeg mig nu fra Spørgsmaalet om Fodfolket til de andre Vaabenarter, da har man med Hensyn til Rytteriet indført en lille Forandring, idet man har flyttet 4 Stabsofficerer, som forrige Aar vare ansatte ved Regimenterne, hen til § 28. Jeg vilde anse det for heldigere, om man flyttede dem tilbage igjen, da man lige saa lidt her som andre Steder kan have Regimenter paa 4 Eskadroner med en Stabsofficer. Dette er ogsaa blevet godkendt i Flertallets Betænkning fra forrige Aar; thi vel havde man foreslaaet at stryge et Regiment, men Sammensætningen af de øvrige var den af Ministeren foreslaaede, idet det var bestemt, at Chefen for et Regiment skulde være Oberst og den næstkommanderende Oberstlieutenant, men er denne Sammensætning rigtig for eet Regiment, gjælder den ogsaa for hundrede, thi Principerne berøres jo ikke af Antallet. — Man maa vide den høitærede Krigsminister megen Tak for den Ordning, han har foreslaaet for Artilleriets Vedkommende. Det er et Vaaben, som hidtil i høi Grad har